

مقام معظم رهبری:

موضوع فلسطین قطعا به نفع مردم فلسطین تمام خواهد شد

پایگاه اطلاع‌رسانی مقام معظم رهبری: حضرت آیت‌الله خامنه‌ای، مقام معظم رهبری، صبح دوشنبه در دیدار هیئتی عالی‌رتبه از جنبش مقاومت اسلامی فلسطین (حماس)، قضیه فلسطین را قضیه اول و مهم‌ترین مسئله دنیای اسلام دانست...

صفحه ۲

سه‌شنبه ۱ مرداد ۱۳۹۸ • ۲۰ ذی‌القعده ۱۴۴۰ • ۲۳ جولای ۲۰۱۹

تیتراها

ضمانت‌نامه ۱۱۰میلیاردی در بهشت زهرا

صفحه ۵

وزیرامور خارجه انگلیس:

دنبال تقابل با ایران نیستیم

صفحه ۲

چرا منافقین مرگ رجوی را پنهان کردند؟

صفحه ۳

موسوی‌لاری:

شاید احمدی‌نژاد چراغ سبزی‌هایی دریافت کرده است

صفحه ۶

محاکمه محمدعلی نجفی به پایان رسید

قتل عمد یا شبه‌عمد

صفحه ۱۱

صورت‌های مالی بانک تجارت تصویب شد

سهامداران به صورت‌های مالی مهر تأیید زدند

صفحه ۵

حرف اول

درخواست ایرانیان از رؤسای کشورها

فریدون مجلسی: تحلیلگر روابط بین‌الملل

این روزها جنگ اقتصادی آمریکا با ایران از توقیف کشتی‌هایی متوقف‌شدن دو کشتی حمل غله به‌دلیل تحویل‌ندادن سوخت در برزیل فراتر رفته و جنگ روانی را نیز بر آن افزوده‌اند. از سویی به نحوی کودکانه رفت‌وآمد در محدوده ۲۵ مایلی دیپلماتیک را برای دیپلمات‌های ایرانی در سازمان ملل و از جمله برای وزیر خارجه ایران و تیم همراهش که برای حضور در شورای اقتصادی سازمان ملل به نیویورک رفته‌اند، به فاصله خانه تا دفتر کار و سازمان ملل محدود کرده‌اند که نوعی توقیف خانگی بی‌سابقه محسوب می‌شود. شاید در آینده بردن فرزندان به مدرسه و رفتشان به بقای محل را نیز مجاز بدانند! مدعی هم شده‌اند پهیاد ایرانی را ساقط کرده‌اند که سپاه پاسداران ساقط‌شدن پهیاد را تکذیب کرد و تصاویر پهیاد از عرشه ناو آمریکایی را نیز منتشر کرد. سپاه هفته پیش هم خبر آمریکایی‌ها مبنی بر توقیف یک نفت‌کش خارجی نمایندگان مطرح شده است که با تهدیدهای اخیر در تضاد است. متأسفانه ناهانجاری زبانی جنگ سرد، رنگ اهانت‌های شخصی به خود گرفته است. این جنگ روانی مردم منطقه و ماورای آن را خسته کرده است. مردم عادی خواهان زندگی عادی هستند. اروپاییان نیز از تلاطم و تشویش در بازار مهم خودشان در خاورمیانه زیان جدی می‌بینند و نگران تبعات امنیتی خدشه به ثبات قابل قبول ایران، بر امنیت خود هستند. چند روز پیش نتانیاهو ایران را به نابودی تهدید کرده بود، وزیر خارجه ایران به استناد اقدام آنان به تهدید یکی از اعضای سازمان ملل، از اسرائیل شکایت کرد که نشانه خوبی است. در همین زمان روسیه هم اعلام کرد از حقوق مردم فلسطین حمایت می‌کند. ایران هم می‌تواند از حقوق فلسطینیان در دوگانه اعراب- اسرائیل به همین شیوه مرسوم بین‌المللی حمایت کند و پرداخت هزینه به‌نوعی توسط همه طرف‌ها و کشورهای مسلمان انجام شود:

ادامه در صفحه ۲

عادل عبدالمهدی روز گذشته به تهران آمد

دیدار رئیس‌جمهوری با نخست‌وزیر عراق

گروه سیاست: نخست‌وزیر عراق بار دیگر به تهران آمد. عادل عبدالمهدی در این سفر با رئیس‌جمهوری ایران دیدار کرد. سفر عادل عبدالمهدی در حالی صورت می‌گیرد که بغداد به‌منظور کاهش تنش میان تهران و واشنگتن با برخی کشورهای عضو اتحادیه...

صفحه ۲

سال شانزدهم • شماره ۳۴۸۲ • ۱۶ صفحه • ۴۰۰۰ تومان

سرمقاله

فقط یک نمایش

سیدمصطفی هاشمی‌طبا

در روزهای اخیر بحث‌های متفاوتی درباره سریال «گاندو» در جریان بود و با پایان این مجموعه، مباحث در سطوحی ادامه یافت. صدا البته نظردهندگان مطابق معمول به دو گروه موافق و مخالف تقسیم شده‌اند. اینکه دو گروه موافق و مخالف وجود داشته باشد، بسیار طبیعی است؛ اما این دو گروه هر دو نه منتقد سینمایی هستند و نه نگاه فرهنگی به مسائل دارند بلکه سپهر سیاسی بر زمین نقادی آنها سایه افکنده است. گروهی که موافق دولت هستند، به دلیل افشاگری در فیلم علیه یک مقام دولتی آن را رد می‌کنند و گروه دیگر فقط به همین دلیل بر تأیید آن پافشاری می‌کنند و جالب آن است که ۱۵۰ نماینده مجلس که علی‌الاصول کارشان قانون‌گذاری و نظارت بر اجرای قانون است، در این وانفسای مشکلات کشور این سریال را تأیید می‌کنند! مناسب است این نمایندگان صادقانه بگویند چند قسمت این مجموعه را دیده‌اند؟ نقد یا حمایت از یک اثر می‌تواند در بهبود آثار مشابه یا کار دیگر سازندگان فیلم تأثیر بگذارد و به همین دلیل فیلم‌شناسان و افسراد صاحب‌نظر لازم است دراین‌باره نظرات خود را ارائه دهند. متأسفانه تاکنون درباره این سریال نقد مؤثر و دقیقی در رسانه‌ها وجود نداشته است. اینک تلاش می‌شود تا نگاهی کلی به این سریال انداخته شود؛ شاید بتوان منصفانه درباره آن به قضاوت نشست. باید اذعان کرد با شروع این سریال مردم از جاذبه‌های آن استقبال کردند و علت آن نیز پرداختن به یک مسئله پلیسی- امنیتی در قالب فرم جدید با استفاده از نیروهای جوان بود که به‌رحال کنجکاوی‌ها را برمی‌انگیخت و مردم را با کار سیستم‌هایی که علی‌الاصول در منظر نیستند، آشنا می‌کرد.

با گذشت چند قسمت از این سریال معلوم شد فرم آن بیشتر به سریال‌های غربی شباهت دارد و روابط افراد درون سازمان یعنی عوامل اطلاعاتی جوان به‌نوعی تقلید از سریال‌هایی شبیه پلیس اتوبان همراه با شوخی و مطایبه بوده است. هرچند نمی‌توان گفت در بین همکاران یک سیستم امنیتی خودمانی بودن و به قول معروف سربه‌سرگذاشتن‌ها ممنوع است اما این نوع برخورد به‌خوبی تداعی‌کننده روابط پلیس‌های خارجی در بعضی سریال‌های ایتالیایی یا آلمانی است. کارگردان برای جذابیت‌کار نیروهای امنیتی با چهره‌های کاریزماتیک را انتخاب کرده بود؛ به‌ویژه در ارائه چهره مأموران خنم سریال این امر به‌وضوح دیده می‌شد. ممکن است این نکات از ضروریات یا از عناصر تقویت‌کننده سریال و داستان باشد که البته نمی‌توان ایراد اساسی برای آن منظور کرد. مشکل اصلی سریال آن بود که معلوم نشد جاسوس‌ها به‌دنبال چه نوع جاسوسی‌ای هستند و جاسوسی آنها در برپایی میهمانی‌ها و محکمه، عایدی مالی‌شان به صفر می‌رسد و پس اندازشان هم خرج امرار معاش روزانه خانواده و تلاش برای اثبات بی‌گناهی نزد حاکمان می‌شود. در نهایت وقتی رها می‌شوند و به بازار برمی‌گردند تا ضرر و زیان خود را جبران کنند، از رویارویی با شرایط جدید، شگفت‌زده می‌شوند. بازار قدیمی خلوت است و متاعشان به ثمن بخش هم به‌زور فروخته می‌شود. متاع دیگری هم برای فروش ندارند. خانواده این فروشندگان که سال‌ها در رفاه نسبی زندگی کرده بودند، تحت فشار اقتصادی و روانی شرایط جدید، دچار تنش فراوان می‌شوند و...

داستان بالا، داستان پایان دوره نفت است که در این سه سال اخیر، بارها درباره خودش و پیامدهایش نوشته‌ام. آن چیز خوشمزه و مضر، نفت است و ایران، یکی از فروشندگان رانده‌شده از بازار. سایر فروشنده‌های کنارگذاشته‌شده، ونزولا، سوریه و لیبی هستند. ایران را به تهمت ناروای تلاش برای ساخت بمب هسته‌ای، ونزولا را به تهمت دیکتاتوری، سوریه را به تهمت کشتار و لیبی را با هرج‌ومرج از بازار رانده‌اند. این کشورها به جز نفت، محصول یا خدمت عمده دیگری برای عرضه به بازار جهانی نداشته‌اند و سیاست‌گذاران آنها از فراهم‌آوردن زمینه مناسب برای صادرات پایدار غیرنفتی غفلت کرده‌اند. آن فروشنده زورگو، آمریکا است که با بی‌بروایی بی‌سابقه، تولیدکنندگان سنتی نفت را با تهمت‌های ناروا و ناپجا و به مدد زور بازوی اقتصادی خود، از بازار رانده است. تولید نفت آمریکا در دو سه سال اخیر، جهشی بی‌سابقه داشته است.

ادامه در صفحه ۴

انتقاد دوباره آیت‌الله مصباح‌یزدی از حزب جمهوری اسلامی:

راه مؤتلفه را رفته بود عاقبتش به اینجا نمی‌رسید

صفحه ۲

یادداشت

رؤیای خام بازگشت به رونق نفتی

سیدکامران باقری مشاور مدیریت نوآوری

چند فروشنده سال‌هاست در یک بازار شلوغ، کنار هم مشغول فروش نوعی ماده غذایی هستند. طبق‌های حاوی انواع طعم‌های این ماده غذایی به ردیف چیده شده و رهگذران بسته به نیاز و وسعشان خرید می‌کنند. این ماده سال‌هاست با توافق ضمنی همه فروشنده‌ها قیمت‌گذاری روز روشن است، اصولا این تکرار تاریخی امکان‌پذیر نیست؛ چراکه تولید ناخالص داخلی ما در مقایسه با آن دوران تقریباً سه برابر، حجم تجارت خارجی ما کمتر از دو برابر، جمعیت ما تقریباً ۸۰ و برابر و حجم نقدینگی ما تقریباً ۷۰۰ و هزار و... برابر شده است و اقتصاد و جامعه‌ای با این ابعاد تغییر یافته را نمی‌توان با آن الگوهای ساده و ابتدایی اداره کرد. به‌اضافه آنکه دولت نیز به واسطه اجرای اصل ۴۴ بخش مهمی از تسلط خود را بر شرکت‌های زیرمجموعه‌اش از دست داده و ضلع چهارمی معروف به «صنعتی‌ها» در اقتصاد کشور زاده شده‌اند که کار خود را می‌کنند و راه خود را می‌روند و کمتر مشغول دولتی باید باشد.

دارند. به این موارد باید تغییر اوضاع اقتصادی و اقتصاد سیاسی جهان را افزود که جهان امروز را به‌شدت متفاوت با جهان دهه ۸۰ و ۹۰ میلادی و نبود سازمان تجارت جهانی و اقتصادهای هنوز در قید حیات متمرکز و سوسیالیستی و... می‌کند. همان‌گونه که سبک «بازگشت» ادبی جز در ظاهر و زیان حسنی نداشت و به تعبیر نیما یوشیج، کاریکاتورگونه و مسخ‌شده بود و سبب نابودی استعدادهای درخشان شد، بازگشت به الگوهای منسوخ‌شده «خودکفایی» و «جایگزین واردات» نیز معمولاً بیشتر یک موضع اعلامی است و به غیر از ناکارآمدی اقتصاد و صنعت و خانه‌نشینی کارآفرینان و هرچه فقیرترشدن جامعه، نتیجه‌ای در بر نخواهد داشت. عاقلانه آن است که به جای «بازگشت» به گذشته، با ارتقای کیفیت تصمیم‌گیری در نظام تدبیر کشور و گذر از روش‌های شکست‌خورده، طرحی نو برای حل مشکلات اقتصادی و سیاسی کشور دراندازیم؛ طرحی که ضلع‌های آن می‌تواند تعامل با جهان، افزایش امید و انگیزه در جامعه با تضمین حقوق فردی و اجتماعی و شهروندی، مشارکت فعالان اقتصادی و صنعتی در تصمیم‌سازی‌ها و... باشد. آن‌چنان که در حوزه ادبیات، براساس مؤلفه‌های خاص خود، با ظهور شعر نو نیمایی چنین شد و فصلی درخشان در ادبیات میهن‌مان آغاز شد که همچنان زایاست.

بالاخره این فروشنده قوی‌جته دست به کار می‌شود. او تصمیم می‌گیرد با توافق ضمنی چند فروشنده دیگر، بازار را به هم بریزد. یک روز ضربه‌ای محکم به طبق چیزهای چند فروشنده دیگر می‌زند و مانع از ادامه کار آنها در بازار می‌شود. چند اتهام اخلاقی به آن چند فروشنده دیگر را هم جاشنی می‌کند و از آنها به پلیس شکایت می‌برد. پلیس وارد میدان می‌شود و آن ضلع‌های آن می‌تواند تعامل با جهان، افزایش امید و انگیزه در جامعه با تضمین حقوق فردی و اجتماعی و شهروندی، مشارکت فعالان اقتصادی و صنعتی در تصمیم‌سازی‌ها و... باشد. آن‌چنان که در حوزه ادبیات، براساس مؤلفه‌های خاص خود، با ظهور شعر نو نیمایی چنین شد و فصلی درخشان در ادبیات میهن‌مان آغاز شد که همچنان زایاست.

ادامه در صفحه ۲

یادداشت

«رجعت» اقتصادی

حسین حقگو کارشناس اقتصادی

یکی از دوره‌های شعر و ادب فارسی، دوره «بازگشت» است؛ دوره‌ای که از اواخر قرن دوازدهم و اوایل قرن سیزدهم شروع می‌شود و تا اواسط قرن چهاردهم ادامه می‌یابد. اشعار شاعران این دوره به پیروی از سبک شعرای قدیم از قبیل منوچهری، خاقانی و سعدی سروده شده و وزن روان و آرام آن، باب میل عامه مردم بوده است. گروهی این دوره را دوره‌ای ارتجاعی در شعر فارسی می‌دانند و از آن به دوره «رجعت» یاد می‌کنند و در ترازنامه آن یک سود می‌بینند و هزار زیان. طرفداران این سبک البته دوره «بازگشت» را جنبشی تکاملی در تاریخ ادبیات فارسی عنوان می‌کنند (ویکی پدیا- ویکی فقه). اگر از این منظر به اتفاقات اخیر عرصه اقتصادی کشورمان بنگریم، شاید بتوان از تعبیر «بازگشت» اقتصادی وام گرفت. ممنوعیت‌های وارداتی و صادراتی، قیمت‌گذاری‌ها و تعزیرات، نهضت داخلی‌سازی و... که در شباه بسیار با رویکردها و اقداماتی است که در یکی، دو دهه اول انقلاب و تحت عنوان الگوهای «خودکفایی» و «جایگزینی واردات» بر فضای اقتصاد و صنعت کشور حاکم بود؛ دورانی که به تعبیر مسعود نیلی «پاسخ خیلی از سؤالات روشن و مشخص بوده و... سؤال می‌شد بنگاهداری در اقتصاد چگونه باید باشد؟ می‌گفتیم دولتی باید باشد. تجارت خارجی چگونه باید باشد؟ می‌گفتیم دولتی باید باشد. سؤال می‌شد قیمت محصول تولیدشده در بنگاه اقتصادی را چه کسی تعیین می‌کند، می‌گفتیم دولت، به‌عنوان تنها نهادی که مصلحت مصرف‌کننده را لحاظ می‌کند. درباره نحوه تعامل با دنیا می‌گفتیم قرار نیست تعاملی در کار باشد و ما باید همه نیازهای کشور را خودمان تولید کنیم.» (رسانه‌ها- ۹۸/۴/۲۴) سیاست‌ها و اقدامات به کار بسته‌شده در الگوی حاکم بر آن دوران که امروز نیز شاهد تکرار مواردی از آنها هستیم، عبارت بودند از: افزایش وزن و حضور دولت، شرکت‌ها و نهادهای دولتی در اقتصاد، تلاش برای تأمین حداقل نیازهای معیشتی برای عموم مردم، حفظ نرخ ارز در قالب نرخ اداری و دستوری، ارزان‌کردن وام‌های بانکی با منفی‌کردن نرخ بهره واقعی، حمایت‌های یارانه‌ای دولتی در اشکال مختلف، تغییر ساختار تولید صنعتی برای تأمین نیاز داخلی، مدیریت واردات کالاها از طریق اعمال سلیقه و گروه‌بندی کالاها و ممنوعیت ورود کالاهای مصرفی و لوکس و... . سیاست‌ها و اقداماتی که مشابه امروز

صفحه ۶